

Braćo i sestre!

1. Tijekom vazmenoga vremena često susrećemo temeljno raspoloženje Isusovih učenika, nakon što su vidjeli uskrsnuloga Gospodina, a to je raspoloženje radosti. Više nam je puta naviješteno: Obradovaše se učenici, vidjevši Gospodina. U toj istoj radosti smo sada i mi.

Ta uskrsna radost vidljiva je večeras u susretu Crkve koja se raduje Gospodinu po životu svetoga Leopolda Bogdana Mandića. Naime, svako je slavlje svetih slavlje Isusa Krista. Sveci su konkretna ostvarenja spasenjskoga Božjeg nauma, jer oni navješćuju i svjedoče čudesna djela Isusa Krista.

U ovome večerašnjem slavlju odražavaju se neke od važnih istina. Ponajprije istina da smo kao Crkva Božji narod u hodu, s Kristom i za Kristom, znajući da zemlja nije naš konačni dom. U tome hodu smo u zajedništvu s onima koji su snagom vjere prošli taj put i ostali nam blizi, naročito u trenucima kada smo u kušnji da pred vidljivim znakovima smrti previdimo istinu vječnoga života.

Večeras živimo istinu da smo poslani drugima naviještati Radosnu vijest i upućivati ljude prema vječnom životu. I ova naša kratka procesija, kojom smo povezali trg ispred katedrale i ovaj oltarni prostor, središte naše nadbiskupijske Crkve, pokazuje kakav je kršćanski način naše prisutnosti u svijetu. Ponajprije to je zajednički hod kojemu prethodi znak Krista rassetoga koji nam je podario svjetlo uskrsnuća. To je hod u molitvi i pjesmi, usmjeren prema istome cilju. To je hod u kojemu ne možemo previdjeti svoje bližnje, nego im pomagati i usmjeravati im pogled prema Božjemu milosrđu, kako bi mu radosno i otvorena srca pristupili u Isusu Kristu.

To nam je ohrabrenje danas upućeno u Poslanici Hebrejima: o Isusu Velikome svećeniku koji »ostaje dovijeka« »i može do kraja spasavati one koji po njemu pristupaju k Bogu«. Isus je Veliki svećenik koji je prinio sama sebe, jedanput zasvagda.

2. Za razliku od ljudskih prinosa koje treba ponavljati i prinositi i za sebe i za druge, Isus je pravi Bog i pravi čovjek. On je Bog koji obuhvaća sva vremena i sve ljude. On je i čovjek koji je ušao u našu povijest, da bi obnovio ljude i sve stvoreno. On je bio iskušavan grijehom, ali ga zlo nije pobijedilo. On ne treba ponavljati žrtvu i prinose materijalnih dobara, nego je na svome križu Ocu prinio sama sebe i cijeli svijet.

Ta je žrtva posve različita od svih drugih. Ona govori i o tome kakav treba biti prinos nas kršćana, a to je duhovni prinos u darivanju života bližnjima, kako je to učinio Krist (usp. Rim 12, 1).

Braćo i sestre, to je važno primijetiti, dok se nalazimo oko tijela nama tako dragoga svetog Leopolda, koji je u jednostavnosti i ljubavi nasljedovao Isusa i sebe prinio za spas bližnjih. On je sebe prinosio za spas ljudi koji su tražili oslobođenje od zla i koji su tražili mir što ga može darovati samo Bog.

Dragi vjernici, u odnosu čovjeka prema Bogu te čovjeka prema čovjeku postoji i kušnja da vidimo samo izvanjsko i po tome prosuđujemo; da se zaustavimo na sjaju zemaljskoga.

Sveti Leopold u krhkosti svoga tijela, u skromnosti svoga života i djelovanja, u neznatnosti svojih prohtjeva i u redovničkoj ljubavi, siromaštvu i poslušnosti Bogu, pokazuje kako i najskrovitiji život postaje predivan život radosti i slobode u kojem se objavljuje sam Bog.

3. Sveti Leopold je gotovo trideset godina satima bio u ispovjedaonici, maloju sobici, dočekivao i slušao ljude te služio opraštanju kojim je Bog vraćao ljude u život, obnavljao snagu i liječio rane. Braćo i sestre, koliko je samo veličanstvenih ljudskih djela nestalo s pozornice svijeta i ušlo u zaborav. Koliko je samo sjaja i ljudskih veličina potamnilo. Ali ta mala sobica svetog Leopolda ostala je privlačnom i njoj se ljudi dive više negoli svemu bogatstvu.

Sveti Leopold se nije osvrtao ni na primjedbe, nekada šaljive, a nekada zlobne, koje su mu dolazile i od njegovih najbližih. Nije se osvrtao na prigovaranja da je previše blag, da ima »široke rukave«, da ne razlučuje pažljivo u postupanju prema grješnicima.

Ljudi su u njemu prepoznavali Božju dobrotu i blagost, a sam je pak govorio: »Kažu mi da sam predobar, ali, ako netko dođe i klekne pred mene, nije li to dovoljan dokaz da želi primiti oprostjenje od Boga?« Svojoj je subraći tumačio da nam je Isusa dao primjer i da nismo mi umrli za duše, nego je On prolio svoju božansku krv za sve ljude.

I kada bi mu Isus prigovorio zbog širokogrudnosti – šaleći se kaže sveti Leopold da bi mu odgovorio: »Ali, taj loš primjer dao si mi ti, Gospodine! A ja još nisam došao do stupnja ludosti da umrem za duše!«

4. Premda bi se iz takvih pristupa moglo pomisliti i na lakomislenost, ovaj skromni kapucin, koji je svima naviještao i očitovao neizmjereno Božje milosrđe, sam je istodobno živio sveti strah pred Bogom. Svjestan Božje veličine i svetosti, ponizno govoreći da teško ne griješi i da ima djetinju dušu, dobro je poznavao svu ljepotu i dramu sakramenta pomirenja.

Svjedočanstva govore da je – poput Isusa u Maslinskome vrtu – u svojim zadnjim godinama, a osobito u trenucima umiranja, duboko proživljavao otajstvo samoće. I samo je riječ njegova ispovjednika bila dovoljno snažna da prožme njegovu muku. To pokazuje da i on, koji je u sakramentu ispovijedi, Božjim milosrđem tolikima vratio svjetlo u životnu tamu, i sam je trebao milost Božje blizine koja silazi na nas u sakramentu svete ispovijedi.

I dok se danas nerijetko raspravlja o odnosu Božjega milosrđa i Božje pravednosti, sveti Leopold je taj odnos živio prateći Krista raspetoga. Pokornicima je usmjeravao pogled prema Kristovoj ljubavi i otvarao Vrata milosrđa, a sam je u svome srcu čuvao otajstvo Božje pravednosti, tako da je pokornicima, nakon što ih je odriješio, često govorio: Ja ću izvršiti pokoru.

5. Braćo i sestre, ovi milosni dani koji su nam darovani ne u vremenu korizmene pripreme za slavlje Uskrsnuća, nego u vremenu vazma, u kojemu molimo snagu Božjega Duha za Crkvu, istinski su poticaj da vidimo kako se Crkva obnavlja u snazi svetih sakramenata. Ne smijemo previdjeti da je sakrament pomirenja, zajedno s euharistijom živo srce kršćanstva.

Danas je pred nas postavljeno propadljivo i slabašno tijelo poniznoga hrvatskog kapucina Bogdana Mandića iz Herceg-Novog, o sto pedesetoj obljetnici njegova rođenja, da se ne obeshrabrimo i da u slabosti prepoznamo Božju jakost. Da vidimo iz čega se Crkva rađa i radi čega smo pozvani biti živi članovi Crkve. Da vidimo što Crkvi daje sigurnost i gdje su usidrene njezine nade.

Ovaj naš susret, ispunjen pobožnošću, potvrđuje riječi psalma: Ako Gospodin kuće ne gradi, uzalud se muče graditelji (Ps 127, 1). Ako je pak Gospodin s nama, ako smo s njime pomireni, tada sve naše poteškoće imaju drukčiji okus, okus svetosti, koje smo dionici.

I premda je naša molitva na drugim mjestima i u drugim vremenima vrijedna onoliko koliko nam je srce predano Bogu, ova prisutnost tijela svetoga Leopolda čini naše srce punijim i gorljivijim. Ovdje se skupljaju toliki osjećaji i nakane. Ovdje se osjeća čudesna istina naše upućenosti na Boga i veće osjetljivosti prema ljudima. Ovdje se ponovno čuju bezbrojne molitve našega hrvatskog naroda, kojemu molimo vjernost Božjim obećanjima.

Ne mogu na kraju ne izraziti svoj osjećaj radosti što je sveti Leopold u našoj prvostolnici, u katedrali u kojoj se tijekom godine toliko ispovijeda; u kojoj Božje milosrđe svakoga dana dodiruje ljudske živote. Danas se u ovoj Svetoj godini milosrđa na dojmljiv način ovdje ostvaruje susret sa Svecem koji je život posvetio ispovjedničkoj službi.

Sveti je Leopold snagom otajstvene Božje prisutnosti ponovno među svojim narodom; ne da bismo mi gledali njega, nego da bismo po njemu vidjeli i susreli Boga.

Zato na kraju ponavljam riječi svetoga Pavla: »S radošću zahvaljujmo Ocu koji nas osposobi za dioništvo u baštini svetih u svjetlosti« (Kol 1, 12).

Sveti Leopolde, zagovaraj nas da vidimo Božje milosrđe, da mu pristupimo i da živimo u njegovoj milosti.

Sveti Leopolde, moli za nas! Amen.